

**DE HARTS-
TOCHT
VAN MONTY
EN PERCY**

MACKENZI LEE

**DE HARTS-
TOCHT
VAN MONTY
EN PERCY**

De ongemakkelijke perikelen
van twee verliefde jongemannen

Vertaald door Merel Leene

Vertel de wereld wat je vindt van #DeHartstochtVanMontyEnPercy #MontyEnPercy
Vind de auteur: @themackenzilee
Vind de uitgever: @blossombooks

NUR 285, 342

© 2022 Nederlandse editie: Blossom Books

© 2019 by Mackenzie Van Engelenhoven

All right reserved. Originally published by Katherine Tegen Books, an imprint of HarperCollins Publishers, New York.

Oorspronkelijke titel: *The Gentleman's Guide to Getting Lucky*

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Omslagontwerp: Caren Limpens

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje naar info@blossombooks.nl of ga naar blossombooks.nl.

‘Wou je nou beweren dat jullie nog geen ontucht hebben gepleegd?’

‘Jezus, Felicity!’ Het is wel duidelijk dat ik geen flauw benul had van de afstand tussen ons tweeën, want wanneer ik me over het strand naar haar toewerp om een hand voor haar mond te slaan, grijp ik er volkomen naast. Ik geef de schuld maar aan het zand, dat elke beweging onnodig bemoeilijkt, en aan de dikke pil die net nog als een loden gewicht op mijn borst drukte – *Don Quichot*, door haar opgeduikeld in een boekwinkel in Oia. Het boek valt met een doffe klap in het zand. Felicity is absoluut niet onder de indruk van mijn mislukte snoekduik en blijft koel als een kikker. Ze pakt mijn boek, schudt het zand tussen de pagina’s vandaan en geeft het me met een afkeurende blik terug, alsof ik degene ben die zich onfatsoenlijk gedraagt door een boek te laten vallen, terwijl zij verdorie keihard over mijn seksleven zit te schreeuwen.

‘O, alsjeblieft. Ze zijn veel te ver weg om iets te horen.’ Haar ogen schieten naar de baai, waar twee donkere hoofden boven de golven uitsteken – Ebrahim en Percy, die al watertrappelend wachten totdat Georgie de rotsen op is geklauterd, zodat hij er vervolgens weer af kan springen om zich bij hen te voegen. Ze leunt naar achteren tegen een aangespoelde boomstronk en laat *Het verloren paradijs* om haar vinger heen dichtvallen. ‘Jullie nemen de tijd, zeg.’

‘Het is nog maar een maand.’

‘Nog máár? Ik had verwacht dat jullie er vol voor zouden gaan zodra Percy en jij het eenmaal eens waren geworden over een gezamenlijk leven in zonde.’

Van over de golven hoor ik een luide jubelkreet, en Felicity en ik kijken alle twee op. Georgie springt met zijn knieën hoog opgetrokken van de rots af. Voordat ik de plons kan zien, kaatst het water het zonlicht recht in mijn ogen, en ik houd *Don Quichot* als een schild omhoog. Ondanks eerdergenoemde maand op Santorini ben ik nog steeds niet gewend aan zo veel zon. Als jongen die onder de altijd grijze luchten van Cheshire is

opgegroeid was ik totaal niet voorbereid op de hitte hier of op de snelheid waarmee ik onder die verduivelde zon verbrand. Ook probeer ik nog steeds te wennen aan het eeuwige zand in mijn schoenen en in de zoom van mijn broek, en aan de aanslag die de heuvelachtige straten vol kuilen en stenen op mijn kuiten plegen. Er is nog geen dag geweest dat ik niet stijf als een oud mannetje mijn bed uit ben gekomen. Overigens zou ik met alle plezier nog lang en gelukkig leven op dit dieet van Cycladenstranden, koe-peldaken zo blauw dat ze de hemel naar de kroon steken en elke ochtend een ontbijt van vers geplukte grapefruits van de binnenplaats, gehalveerd en met zout bestrooid, en met zulk kleverig sap dat je vingers er de hele dag van blijven plakken.

Toch zou één toevoeging aan deze levensstijl een immense verbetering betekenen.

‘Tja, ik was er helemaal klaar voor om onmiddellijk tot de daad over te gaan.’ Ik laat me weer op mijn rug op het strand vallen, met het boek geopend over mijn ogen. ‘Alleen blijkt Percy zowaar een reuzefatsoenlijke jongedame te zijn.’

‘Wat wou je daarmee zeggen?’ vraagt Felicity. ‘Als je het als belediging bedoelt, is het wel heel smakeloos.’

Ik schiet in de lach. ‘Een belediging van wie? Je kunt jou toch niet echt een fatsoenlijke jongedame noemen.’

‘Er zijn allerlei manieren om fatsoenlijk te zijn. En dat moet je niet doen.’ Ze grist het boek van mijn gezicht, wat aan mij een felle kreet ontlokt. ‘Zo breek je de rug. Een boek hoor je te lezen, niet over je gezicht te leggen.’

‘Zo schijnt de zon niet in mijn ogen.’

‘Als de zon in je ogen schijnt, ga je maar in de schaduw zitten.’

Met mijn ogen tot spleetjes geknepen kijk ik haar aan. ‘Maar ik hou van de zon.’

‘Ook goed.’ Ze legt *Don Quichot* voorzichtig op de boomstam waar ze

tegenaan leunt en veegt haar hand af aan haar rok. ‘Ik ben benieuwd of Percy nog steeds van je houdt als je straks zo rood bent als een biet.’

‘Percy zou nog van me houden als ik groen met pimpelpaars was.’ Ik bedwing de neiging om aan de lege plek te krabben waar vroeger mijn rechteroor zat. Sinds de brandwonden genezen zijn, heb ik allerlei creatieve manieren uitgetoetst om met mijn recentelijk verminkte gezicht om te gaan, maar tenzij ik voor een nieuw imago als gemaskerde rebel ga, lijken alle pogingen nogal futiel en zou het weleens de beste oplossing kunnen zijn om gewoon met mijn veranderde uiterlijk te leren leven. Nog steeds kom ik liever niet bij spiegels in de buurt; zelfs grondig gepoetst bestek kan funest zijn. En bijna elke dag betrap ik me erop dat ik me afvraag waarom ik geluiden toch zo slecht oppik als het druk is. Telkens weer schrik ik als ik met mijn vingers de rechterkant van mijn gezicht aanraak en daar niet mijn eigen wang voel, maar iets wat lijkt op van een kaars gedropen opgedroogd kaarsvet.

Mijn god, ondanks de grapefruits leek deze dove, seksloze maand een eeuwigheid te duren.

‘Wat heeft Percy eigenlijk gedaan, dat je zo uit je hum bent?’ vraagt ze. Ze heeft *Het verloren paradijs* weer opengeslagen alsof ze wil bewijzen dat haar interesse in dit gesprek nihil is, maar zij blijft maar vragen stellen, niet ik.

‘Niks. Dat is het probleem.’ Ik draai me op mijn buik en zet mijn ellebogen in het zand. ‘Hij heeft nog nooit iets gedaan. Met niemand. En hij aarzelt nu nog meer dan die keer in Venetië, toen hij aangeschoten was. Ik had meteen mijn kans moeten grijpen.’

Er blaast een zacht briesje vanaf het water, en Felicity duwt een hand tegen de achterkant van haar slappe zonnehoed om te voorkomen dat die wegwaait. ‘Nou klink je dus echt als een lomperik.’

‘Zo aangeschoten was hij ook weer niet. Net genoeg om heel gewaagd een hand in mijn broek te schuiven en om mijn...’

‘Stop.’ Ze slaat met haar vlakke hand wat zand mijn kant op. ‘De details hoef ik echt niet.’

‘En ik weet bijna zeker dat hij er nu klaar voor is, maar ik heb geen idee hoe ik het ter sprake moet brengen. Hoe begin je over seks zonder er iets heel belangrijks van te maken?’

‘Is het dat dan niet?’

‘Met hem wel, ja. Maar ik wil niet dat hij zich door mij opgejaagd voelt om het te doen voordat hij er klaar voor is. Bovendien krijgen we nooit de kans! Het hele huis zit barstensvol piraten en dan lig jij ook nog eens altijd ergens op de loer...’

‘Ik maak bezwaar tegen die formulering.’

‘Trouwens, we wonen ook niet erg romantisch... Toen ik vanochtend uit bed stapte, stond ik op een kakkerlak, had ik je dat al verteld?’

‘Ik weet het, ik hoorde je schreeuwen.’

‘En dit hele eiland heeft een oppervlakte van zo ongeveer vijf vierkante meter.’ Ik rol me weer om en laat mijn hoofd in een onmiskenbaar gebaar van elegante wanhoop naar achteren vallen. ‘Ik vind dit vreselijk.’

Felicity likt aan een vinger om de bladzij om te kunnen slaan. ‘Wat? Kuis zijn?’

‘Ja, absoluut. Ik heb een reputatie hoog te houden.’

‘Wat voor reputatie? Dat je bij het eerste afspraakje je broek al laat zakken? Ik betwijfel of het slim is die reputatie hoog te houden als je eigenlijk je trouw aan Percy wilt bewijzen.’

‘Ik bedoel dat ik de reputatie heb dat ik er al zat heb gehad, en daardoor denkt Percy dat ik weet wat ik doe.’

‘Nou, dat is ook zo. Toch?’ Voor het eerst tijdens ons gesprek kijkt ze me over de rand van haar bril aan. ‘Lieve help, je bent toch niet al die tijd maagd gebleven, hè?’

‘Nee, maar ik ben wel bang dat mijn maagdelijkheid misschien begint terug te groeien.’

Ze staart weer naar haar boek, maar ik zie dat ze niet leest. Haar ogen zijn gericht op een punt net erboven en ze bijt op haar onderlip. Ik sluit mijn ogen, deels omdat die rottige zon nog steeds pal in mijn gezicht schijnt, deels omdat ik hoognodig een dutje moet doen, maar dan vraagt Felicity: ‘En als ik je nou eens zou helpen?’

Ik open één oog. ‘Waarmee?’

‘Met je gebrek aan seksueel contact,’ antwoordt ze recht voor zijn raap.

Ik weet niet goed wat ik moet doen: in de lach schieten of braken. ‘Nee. En vat het alsjeblieft niet verkeerd op, maar... absoluut, volmondig: nee. Laat ik het nog één keer zeggen, zodat ik zeker weet dat je het gehoord hebt: nee. Je hoeft Percy niet voor me op te warmen.’

Door de wind klapt alweer de rand van haar hoed voor haar gezicht, maar ik kan me haar misprijzende blik zo ook wel voorstellen. ‘Nee, niet zo, smeerlap. Wat als ik regel dat het huis leeg is, zodat Percy en jij het rijk een tijdje alleen hebben? Ik zorg dat jullie niet gestoord worden, dus daar hoeft je je dan niet druk over te maken. We kunnen zelfs voor wat extra ambiance zorgen om jullie in de stemming te brengen.’

Aan dat soort dingen had ik helemaal niet gedacht, en ik was al helemaal nooit van plan om er een speciale avond van te maken. Voor mij is seks altijd iets haastigs en vrijblijvends geweest, meestal staand in een leeg gangetje ergens in een bar of achter de hibiscustruiken van mijn moeder. Niet iets waarvoor je van tevoren alles uit de kast haalt. ‘Hoe bedoel je?’ vraag ik.

Ze haalt haar schouders op. ‘Ach, je weet wel. De boel een beetje opfleuren. Goede wijn in huis halen, de kakkerlakken verjagen en overal rozenblaadjes strooien.’

‘Van rozen moet Percy niezen.’

‘Nou, dan nemen we in plaats daarvan heel fijngehakte aardappels.’

‘Wat ben je toch romantisch.’

‘Wil je dat ik help of niet?’

‘Ik vind het hele idee dat jij mij hiermee helpt nogal verontrustend.’

‘Ook goed.’ Ze slaat de bladzij om, hoewel ik vrijwel zeker weet dat ze het alleen uit effectbejag doet. ‘Dan blijf je toch lekker kuis en gefrustreerd.’

Er klinkt gespetter, en Felicity en ik kijken beiden op. Percy komt druipend nat het strand op lopen en schudt als een hond het water uit zijn haar. Hij draagt alleen zijn kniebroek, die door het zwemmen laag op zijn heupen hangt en tegen zijn benen plakt, waardoor hij wel een anatomische studie van een naaktmodel lijkt. Aan de onderkant van zijn buik zit een heel klein beetje zacht haar, dat mijn hart op hol jaagt, en de spikkeltjes zand op zijn donkere huid maken van zijn blote borst een sterrenhemel.

Hij is buiten adem van het zwemmen en terwijl hij zich naast me op zijn buik laat vallen veegt hij het haar uit zijn gezicht, waardoor het eventjes zeewater regent. Felicity, die veel te ver bij ons vandaan zit om iets van de spetters te voelen, houdt haar handen beschermend voor haar boek.

‘Kom mee zwemmen,’ zegt Percy. Hij duwt zijn gezicht tegen mijn arm en bijt zachtjes.

‘Nee, bedankt,’ antwoord ik, want behalve dat ik er een hekel aan heb om met mijn hoofd onder water te gaan, zijn er meer dan genoeg redenen waarom ik er weinig voor voel om op dit moment mijn broek uit te trekken. Al betwijfel ik of genoemde broek er überhaupt in slaagt om te verbergen dat ik van de aanblik van de glanzende, natte Percy geniet.

‘Kom op.’ Hij wrijft met zijn gezicht langs mijn schouder – volgens mij gewoon een manier om me als handdoek te gebruiken, maar hij probeert het als blijk van genegenheid te vermommen. ‘Dan leer ik je hoe je moet blijven drijven.’

‘Wij Montagues hebben geen drijfvermogen,’ antwoord ik. ‘Veel te gedrongen.’

‘De bouw van een teckel,’ vult Felicity aan met haar ogen strak op haar boek gericht.